

отъ същия медицински актъ) листъ 7 отъ следственото дѣло е казано: »върху лѣвата страна на гърба на 55 мм. отъ следната линия и върху десетото ребро има »малка« раничка на кожата 3—4 мм. въ диаметръ, а малко по-горе въ същия сѣдебно-медицински актъ е казано: »върху гърдитѣ малко отъ лѣво отъ срѣдната линия и на висота на петото междуребрие констатираме »неправилно« крѣгла рана на кожата 10 мм въ диаметръ«. Понеже при всѣко нараняване съ куршумъ, последниятъ, вследствие намаление на силата си, срѣща по-голѣмо съпротивление при излизанieto си и за това прави при излизанieto си по-голѣми по размеръ рани; това е всеизвестенъ физически законъ. Ето защо като се вземе предъ видъ голѣминитѣ на дветѣ рани: тази върху гърба и тази върху гърдитѣ, тъй както сѣ констатирани тѣ въ сѣдебно-медицинския актъ съ дата 1 Декемврий 1913 година, то се идва съ една логическа необходимостъ да се заключи, че е правилно устното заключение на Д-ръ Ив. Пиперковъ и Д-ръ Б. Татарчевъ, дадено предъ Сѣдебния Следователъ на 30 Ноемврий 1913 година (вижъ постановлението № 2 отъ 30 Ноемврий 1913 год. на 2-й Софийски Сѣдебенъ Следователъ — листъ 5 отъ следственото дѣло), че »малката« 4 милиметрова раничка на гърба е входната, а онази върху гърдитѣ е изходната и че следователно куршумътъ е влѣзалъ отъ къмъ гърба и излѣзалъ отпредъ на гърдитѣ съ направление отъ задъ напредъ и отъ долу на горе«. Тукъ му е мѣстото да се забележи, какво пунктъ 4 отъ заключението на същия сѣдебно-медицински актъ съ дата 1 Декемврий 1913 година, изглежда невѣроятенъ; Въ този пунктъ 4 (листъ 9, 2 страница отъ след. дѣло) е казано дословно: »изгледътъ и състоянието на грѣдната кожна рана дава да се предполага, че ударътъ е билъ нанесенъ съ допрѣно до гърдитѣ орѣжие«. Ако това би било така, то върху гърдитѣ би трѣбвало да се получи една »мѣничка« крѣгла рана отъ 3—4 мм. (съгласно калибъра на револвера и голѣмината на куршума — каквато раничка е констатирана върху гърба), а не както е констатирано въ същия сѣдебенъ медицински